

PORT
PAYÉ
HELLAS

'Ελεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 200 1 Μαρτίου 2007

Διαφωτιστές καί σκοταδιστές

Χαρακτηρισμοί, διαμετρικά ἀντίθετοι. Καί, κατά κυριολεξία, αὐθαίρετοι. Ἐνοίγουν χάσμα στά μονοπάτια τῆς κοινωνίας τῶν ψυχῶν. Καί ἀκυρώνουν τό γόνιμο διάλογο τῶν συνοδοιπόρων τοῦ βίου καί συναθλητῶν στά χαροποιά ἢ στά ἐπώδυνα ἀθλήματα. Ἐδῶ καί τρεῖς αἰῶνες φιλοτεχνήθηκαν οἱ ταμπέλες, πού ὀνοματοδότησαν τά, κατά τεκμήριο ἢ κατά φαντασία, ἀντίπαλα στρατόπεδα. Ἡ παράταξη, πού ἀποτόλμησε νά σβήσει ἀπό τήν καρδιά καί ἀπό τήν ὑπαρξιακή προβληματική τῆς τό Πρόσωπο τοῦ Θεοῦ, αὐτοπιλοφορήθηκε «διαφωτισμός». Ἐλλαμψη φωτοπλήμμυρας. Καί καταύγαση τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τοῦ μόνου ἱκανοῦ καί ἀρμόδιου νά ἀνοίξει ὀρίζοντες γνώσης καί νά ταχύνει τό βηματισμό πρὸς τήν πολιτιστική ἀναβάθμιση. Καί στήν ἀντίπερα ὄχθη, στό πλῆθος, πού μοχθεῖ, μέ χέρια καί μέ καρδιές ὑψωμένα στό θρόνο τῆς ἀπειρης, τῆς ὑπερούσιας καί θυσιαστικῆς θεϊκῆς ἀγάπης, καρφώθηκε ἡ μομφή τοῦ «σκοταδισμοῦ». Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ὅσοιδήποτε καί ἂν εἶναι καί ὁποιαδήποτε συμβολή καί ἂν εἶχαν ἢ συνεχίζουν νά ἔχουν στήν οἰκοδομή τοῦ νεωτερικοῦ πολιτιστικοῦ σχήματος, χαρακτηρίστηκαν «σκοταδιστές». Ἄτομα καθυστερημένα καί μοχθηρά. Πού δέ σηκώνουν τά μάτια στό φῶς. Καί ἀρέσκονται νά

περπατούν και νά μοχθούν, μέ κεφάλι σκυμμένο στό κλίμα τής βαρειάς σκοτεινιάς.

Κάνοντας χρήση τοῦ μοναδικοῦ δικαιώματος, πού μοῦ δικαιολογεῖ ἡ Δομήγυρις τῶν «διαφωτιστῶν», τήν ἐλευθερία νά ἐκφράζω τήν ἄποψη τοῦ ἀνήσυχου μυαλοῦ μου ἢ τήν ἀντίδραση τής φορτισμένης καρδιάς μου, διατυπώνω τοῦτο τό ἀπλό ἐρώτημα: Μέ ποιά στοιχεῖα ἕνας ἄθεος, μέ ποιό ὄραμα βίου και μέ ποιά πρακτική καθημερινότητας, ἀναδεικνύεται μέτοχος τοῦ φωτός και ἀναμεταδότης τής ἀναγεννητικῆς φωτοχυσίας; Και, ἀντίστροφα, ποιά στέρση ἱκανοτήτων, ποιά ἔλλειψη ὀράματος, ποιά ἀδυναμία συμβολῆς στήν κοινή πρόοδο προσδιόρισε τή νοσηρότητα και τήν ἀνικανότητα τής στιγματισμένης (αὐτονόητα;) ὡς σκοταδιστικῆς, ἱστορικῆς πτέρυγας; Τί εἶναι ἐκεῖνο, πού τή βγάζει ἔξω ἀπό τό γήπεδο τοῦ κοινοῦ ἀθλήματος και τήν καταδικάζει σέ μαρασμό; Τί τήν ἐμποδίζει νά ζήσει δημιουργικά, νά προωθήσει τήν ἐπιστημονική ἔρευνα και γνώση, νά ἐπιλέξει εὐνοϊκότερες συνθήκες ζωῆς και νά ἀναβαθμίσει τήν ποιότητα τοῦ πολιτισμοῦ τής;

Αν ἡ χρήση τῶν ὄρων «διαφωτιστές» και «σκοταδιστές», ἀντιλεῖ τή νομιμοποίηση, ἀποκλειστικά και μόνο, ἀπό τά ἐπιστημονικά και τεχνολογικά ἐπιτεύγματα τῶν τριῶν τελευταίων αἰώνων, ἡ ἀπόκριση, πού δικαιωματικά ἀντεισάγω, εἶναι ἡ ἐξῆς: Στό παγκόσμια ἀπλωμένο ἐργαστήρι τής ἐπιστήμης και τής τεχνολογίας δέν ἐργάστηκαν, ἐπιλεκτικά και προνομιακά, οἱ ἄθεοι. Οὔτε, φυσικά, μόνο οἱ θρησκευόμενες προσωπικότητες ἔχουν τό δικαίωμα νά διεκδικήσουν ἀποκλειστικότητα. Μύστες τής ἀνθρώπινης προόδου και ἐραστές τής πολυεπίπεδης ἔρευνας, ἄνθρωποι ἐμπλουτισμένοι μέ τήν πίστη στό Θεό και παράγοντες τῶν ἀθεϊστικῶν μορφωμάτων, μόχθησαν, συνεργάστηκαν, κοινώνησαν ὁ ἕνας στή γνώση και στήν ἐμπειρία τοῦ ἄλλου και προώθησαν τήν ἐπιστήμη και τήν τεχνολογία στή φάση και στή μορφή, πού τή ζοῦμε και τήν ἀπολαμβάνουμε ὅλοι μας. Ὁ διαχωρισμός τῶν ἐργατῶν τοῦ σύγχρονου πολιτιστικοῦ μορφώματος και ἡ ἰδιοποίηση τής τιμῆς και τής δόξας, εἶναι πράξεις αὐθαίρετες. Ἀναιρετικές τής ἱστορικῆς πραγματικότητας. Και καταλυτικές τής ἀξιοπρέπειας τῶν συντελεστῶν τής ἐπιστημονικῆς και τεχνολογικῆς προόδου.

Κάποτε πρέπει νά σταματήσει αὐτή ἡ αὐθαίρετη τομή τοῦ κοινωνικοῦ σώματος και ἡ ἀνύψωση τῶν πινακίδων, πού διαφημίζουν τήν ἀθεΐα ὡς τό μοναδικό οἰκοδόμο τοῦ πολιτισμοῦ και καταγγέλλουν τούς ἀναζητητές και λάτρεις τοῦ Θεοῦ, ὡς φωτιστές τής προόδου και ἀναστολεῖς τής σφαιρικῆς ἀνάπτυξης τοῦ ἀνθρώπινου βίου.

Καθαιρέστε τόν έπίορκο...

έ σοβαρή κρίση όλόκληρη ή 'Ιεραρχία τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος. Σέ στενωπό, πού δέ θά τήν ξεπεράσει, παρά μόνο άν άποφασίσει νά άντιμετωπίσει θαρραλέα καί δυναμικά τόν τολμητία καί άνατροπέα τής Κανονικής έκκλησιαστικής τάξης. Τόν παθιασμένο έραστή τής κενής προβολής, πού μέ ιδιοτελή, πονηρό καί, κατά πάντα άξιοκατάκριτο, σχεδιασμό έπιχείρησε νά έμβολίσει τά διεθνή τηλεοπτικά δίκτυα καί νά αυτόπροβληθεϊ ώς πανευρωπαϊκή, άν μή καί παγκόσμια, ήγητική προσωπικότητα. Τόν έπίορκο 'Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, πού προχώρησε σέ τέτοιο βαθμό ύπερφίαλης άσυδοσίας, ώστε νά τοποθετήσε τό δικό του, καθαρά έπικοινωνιακό καί διαφημιστικό, όραμα πάνω άπό τόν ιερό θεσμό τής Συνόδου τής 'Ιεραρχίας.

Γιά νά δρομολογήσει ό Χριστόδουλος τήν κούρσα του πρός τόν ευτελή στόχο τής φτηνής προβολής, έκανε κινήσεις, έπικίνδυνα άπαξιοτικές καί καταλυτικές τής παγιωμένης καί καταξιωμένης έκκλησιαστικής μας Παράδοσης. Περιφρόνησε τή Συνοδική δομή του έκκλησιαστικού μας πολιτεύματος. Ξέσκισε τίς σαφείς καί άπαγορευτικές άποφάσεις τής όλομέλειας τής

'Ιεραρχίας τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος. Καί κινήθηκε, σάν άσύδοτος δικτάτορας, πρός ίκανοποίηση, άποκλειστικά καί μόνο, τής άκόρεστης έφεσής του, για άνάδειξη καί προβολή στά παγκόσμιας έμβέλειας τηλεοπτικά σχήματα.

Κρίνω άπαραίτητο νά προτάξω, πρίν άπό τήν άναλυτική τεκμηρίωση τής δημόσιας καταγγελίας μου, μιά σύντομη έκκλησιολογική διασάφηση τής Κανονικής καί Νομικής ιεράρχησης του σημερινού διοικητικού σχήματος τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος.

Σύμφωνα μέ όσα όρίζει τό άρθρο 3 του Καταστατικού Χάρτη, «*Ανωτάτη 'Εκκλησιαστική 'Αρχή τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος είναι ή 'Ιερά Σύνοδος τής 'Ιεραρχίας (Ι.Σ.Ι.), συγκροτούμένη εκ του 'Αρχιεπισκόπου 'Αθηνών καί πάσης 'Ελλάδος, ως Προέδρου, καί εκ πάντων των διαποιμαινόντων Μητροπόλεις 'Αρχιερέων, διαρκές δέ διοικητικόν όργανον αυτής είναι ή Διαρκής 'Ιερά Σύνοδος (Δ.Ι.Σ.), συγκροτούμένη κατά τά έν άρθρω 7 του παρόντος όρίζόμενα*».

Μέ τό άρθρο 4 του ίδιου Νομοθετήματος προσδιορίζεται όλο τά φάσμα των άρμοδιοτήτων του 'Ανώτατου 'Εκ-

κλησιαστικοῦ Ὀργάνου:

«Ἡ Ι.Σ.Ι. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποφαίνεται ἐπὶ παντός ζητήματος ἀφορῶντος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

...στ) Ἀσκεῖ τὴν ἀνωτάτην ἐποπτεῖαν καὶ τὸν ἔλεγχον ἐπὶ τῶν πράξεων τῆς Δ.Ι.Σ., τῶν Ἀρχιερέων, τῶν διοικητικῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς καὶ τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιαστικῶν Νομικῶν Προσώπων, κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος, ὑποκείμενη καὶ ὑπόλογη στὴν Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, δέν εἶναι οὔτε αὐτόνομη οὔτε ἀνέλεγκτη. «Ὡς διαρκές διοικητικόν ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας, ἀσκεῖ τὰς κάτωθι ἀρμοδιότητας:

α) Ἐπιμελεῖται τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων τῆς Ι.Σ.Ι.

β) Ἐκτελεῖ ἐκάστοτε τὰς ὑπὸ τῆς Ι.Σ.Ι. εἰδικῶς ἀνατιθεμένας αὐτῇ πράξεις...».

Ἀπὸ τῆ μελέτη αὐτῶν τῶν Καταστατικῶν διατάξεων γίνεται φανερό, ὅτι ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος δέν ἔχει τὸ δικαίωμα νά ἀγνοήσει ἢ νά τροποποιήσει ἀπόφαση, πού ἔχει ψηφίσει τὸ μείζον διοικητικὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας. Ἀποστολὴ τῆς καὶ εὐθύνης τῆς εἶναι, νά «Ἐπιμελεῖται τῆς ἀκριβοῦς ἐκτελέσεως τῶν ἀποφάσεων τῆς Ι.Σ.Ι.». Ἡ ἀλλοίωση ἢ, πολὺ περισσότερο, ἡ ἀκύρωση τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱεραρχίας ἀπὸ τῆ Δ.Ι.Σ. ἀποτελεῖ σοβαρότατη ἔκτροπή. Ἀνατρέπει τὴν Κανονικὴ τάξη, πού τῆ θέσπισαν οἱ Θεοφώτιστοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί, πού τῆ σεβάστηκαν οἱ αἰῶνες. Προκαλεῖ ρήγματα ὀλέθρια στὴν ἐνότητα τοῦ Σώματος τῶν Ἐπισκόπων. Ἀνοίγει ἀτραπούς διαφορῶν καὶ ἐπικίνδυνων ἀντιπαραθέ-

σεων. Καί-καθὼς οἱ κραδασμοὶ διαχέονται καὶ ἔξω ἀπὸ τοὺς χώρους τῆς Συνοδικῆς ὑπερφόρτωσης-καταλύεται ἡ γαλήνη καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος στὴν ἐπισκοπικὴ του ἡγεσία.

Μετά ἀπὸ αὐτὸ τὸ σύντομο προσδιορισμὸ τῆς ἱεράρχησης τῶν δυὸ Συνοδικῶν Σωμάτων καὶ τῶν εὐθυνῶν τοῦ προέδρου καὶ τῶν μελῶν τους, ἄς περάσουμε στὴν ἐκδίπλωση τῶν γεγονότων, πού ἔφεραν τὴν ἑλληνικὴ Ἱεραρχία σὲ κατάσταση θανατηφόρων σπασμῶν.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, παρὰ τὴν ἀκατάσχετη, φιλολογικὴ-καὶ ὄχι φιλότιμη-ὑπόμνηση τῆς Συνοδικότητος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας πολιτεύματος, ἀπὸ τῆ μέρα τῆς ἀναρρίχησης του στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν καὶ στὴν καθέδρα τοῦ προέδρου τῶν Συνοδικῶν Σωμάτων, κινεῖται μέ τέτοια ἀδιάλλακτη αὐταρχικότητα, πού ἀπονευρώνει, ὀλοένα καὶ περισσότερο τὸ θεσμό τῆς Συνόδου. Τὸν χειρίζεται ὡς πειθήνιο μεταφορέα τῶν ἀλλοπρόσ-αλλων ἐντολῶν του. Καὶ παίξει τίς «σημαδεμένες» Συνοδικές ἀποφάσεις στό χρηματιστήριον τῶν προσωπικῶν του δημοσκοπήσεων.

Αὐτὴ ἡ τακτικὴ του δέν εἶναι μυστική. Οὔτε κἂν καμουφλαρισμένη. Ἀκολουθεῖται, ἀθεολόγητα, ἀπροσχημάτιστα καὶ ἀδιάντροπα καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς διαδρομῆς του. Καί, ἐπειδὴ ἡ ἐγωπάθεια καὶ ὁ «συγκεντρωτισμὸς» τοῦ ἔχουν γίνει συνήθειες καὶ τρόποι ζωῆς, ἡ ἔκτροπή του καταντᾷ ἀφόρητη καί, στὴν κυριολεξία, μὴ ἀναστρέψιμη. Κάθε τί, πού

του ἔρχεται στό μυαλό καί πού τό κρίνει συντελεστικό στήν ἐπιχείρηση τῆς δημοσκοπικῆς ἀναβάθμισής του, τό βάζει σέ κίνηση. Καί τό προωθεῖ, δίχως νά ὑπολογίσει, ἄν οἱ Ἱεροί Κανόνες καί οἱ διατάξεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας ὑψώνονται μπροστά του, ὡς ἀνυπέρβλητα ἀνασχετικά ὀροθέσια.

Ἐναλυτικότερα θά περιγράψω τό πρόσφατο, θανάσιμο ὀλίγημά του.

Ὅλοι οἱ ἀναγνώστες μας ἔχουν μιά γνώση καί μιά, «ἐν πολλῇ ἀπορία», ἐμπειρία τῶν ἐρωτοτροπιῶν τοῦ Χριστόδουλου πρὸς τὴν ἀπολυτότητα τῆς Παπωσύνης καί τόν πολύχρονο ἀγώνα, πού κάνει, γιὰ νά συνδέσει τό ἄτομό του καί τὴν τύχη του, μέ τό ὄνομα καί μέ τὴ «δόξα» τοῦ πολιτικοθηρησκευτικοῦ ἡγέτη τοῦ κρατιδίου τοῦ Βατικανοῦ.

Τό 2001 ἐπισκέφθηκε τὴ χώρα μας ὁ τότε Πάπας, ὁ Παῦλος-Ἰωάννης ὁ δεύτερος. Τό συνειδησιακό κλίμα, στήν εὐρύτατη λαϊκὴ μάζα τῆς χώρας μας, ἦταν ἀρνητικό καί ἀνασχετικό αὐτῆς τῆς ἐπίσκεψης. Κληρὸς καί λαὸς δέν ἔβλεπαν, ποιά θετική προοπτικὴ ἔστρωνε τό δρόμο τῆς Παπικῆς παρουσίας μέ ἄνθη καί μέ εὐοίωνες ἐλπίδες. Ὁ Χριστόδουλος, ἐμπνευστής καί ὀργανωτὴς αὐτῆς τῆς ἐπίσκεψης, φοβήθηκε τίς πολυεπίπεδες ἀντιδράσεις τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου καί ἀπέκρυψε τό ρόλο του. Ἰσχυρίστηκε, ἀνοιχτά καί δημόσια, ὅτι δέν κάλεσε αὐτός τόν Πάπα. Ὅτι ἡ Παπικὴ παρουσία στήν Ἀθήνα, ἦταν ἀνταπόκριση στήν πρόσκληση τοῦ τότε προέδρου τῆς ἑλληνικῆς Δημοκρατίας. Καί ὅτι ἡ δική του συμμετοχὴ στίς ἐκδηλώσεις, ἀποτε-

λοῦσε ἐθιμοτυπικὴ φιλοφρόνηση πρὸς τὸν ἐπισκέπτη τῆς χώρας μας καί τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἐνῶ, ὅμως, τότε, «ἐνίπτε τὰ χεῖρας του» καί ἀποκήρυσσε τὴν ὁποιαδήποτε ἀνάμιξή του στήν προετοιμασία τῆς ἐπίσκεψης τοῦ Πάπα Παύλου-Ἰωάννη τοῦ β', μόλις ὁ κουρνιαχτός τῶν ἀντιδράσεων καταλάγιασε, ἄλλαξε ρότα. Ὁμολόγησε, μέ ἐνυπόγραφες συνεντεύξεις του, σέ δημοσιογραφικά ὄργανα τῆς ἡμεδαπῆς καί τῆς ἀλλοδαπῆς, ὅτι αὐτός ἦταν ὁ κύριος ὀργανωτὴς τῆς ἐπίσκεψης. Καί, ὅτι, ἡ ἐπόμενη σελίδα τοῦ σχεδιασμοῦ του σηματοδοτοῦσε τὴν ὑποχρέωσή του νά ἀνταποδώσει τό προσκυνηματικὸ ταξίδι τοῦ Πάπα στήν Ἀθήνα.

Τό ὄραμά του νά ἐπισκεφθεῖ τό κράτος τοῦ Βατικανοῦ καί νά συμφωτογραφηθεῖ μέ τόν Pontifex maximus τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, τό δημοσιοποίησε, ἀρχικά, μέ σύντομες ἀνακοινώσεις καί μέ δηλώσεις, ὅτι αὐτό ὑπαγορεύει ἡ διπλωματικὴ ἐθιμοτυπία. Δέν ἄργησε, ὅμως, νά ἐμφανιστεῖ καί στήν ὀλομέλεια τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καί νά ἀπαιτήσει τὴ Συνοδικὴ ἔγκριση τῆς «ἀντεπίσκεψης».

Ἡ συζήτηση τοῦ αἰτήματός του στὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας δέν ἐξελίχθηκε, ὅπως τὴν περίμενε. Οἱ ἀντιρρήσεις ἦταν πολλές καί δυναμικές. Καί, ἡ τελικὴ ψηφοφορία, τοῦ ἔκλεισε τό δρόμο. Ἡ πλειοψηφία τῶν Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν, διατύπωσε τὴν ἀποψη, ὅτι μιά τέτοια ἐπίσκεψη εἶναι ἀκαιρὴ καί ἀπρόσφορη. Ἀπὸ τὴ στιγμή, πού ὁ θεολογικὸς διάλογος βρίσκεται σέ φάση ἀναστολῆς καί τὰ ἐπίμαχα θέματα, πού χωρίζουν τόν Ρωμαιοκαθολικισμό ἀπὸ

τήν Ὀρθοδοξία μας, δέν ἔχουν ἐπιλυθεῖ, οἱ ἐναγκαλισμοί καί οἱ ἀσπασμοί δέ γεφυρώνουν τό χάσμα. Ἀντίθετα, τό ἀποδεικνύουν βαθύτερο καί ἀξεπέραστο.

Ὁ Χριστόδουλος ὀργίστηκε, ὅταν μέτρησε τά ἀρνητικά ψηφοδέλτια. Καί ἐπέτρεψε νά ξεγλιστρήσουν ἀπό τά χεῖλη του ἀπαξιωτικοί χαρακτηρισμοί γιά τούς συνιεράρχες του, πού δέ χειροκρότησαν τά σχέδιά του.

Ἀπό κεῖ καί πέρα, ἄρχισε νά βάζει σέ κίνηση τό μηχανισμό ὑπέρβασης ἢ περιφρόνησης τῆς ὑπεύθυνης γνώμης τῆς Συνοδικῆς πλειοψηφίας καί ὑλοποίησης τῶν προσωπικῶν του, φιλοπρωτευόντων σχεδίων.

Ἄφησε νά κυλήσει λίγος χρόνος. Νά ξεθωριάσει-ἂν εἶναι ἐπιτρεπτό νά μεθοδεύεται τό ξεθώριασμα-ἢ ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας. Καί ἄρχισε νά ἐτοιμάζει τά μπαγκάζια του γιά τό ἐπιθυμητό ταξίδι.

Κατά τό διάστημα τῆς ἔντονης καί παθιασμένης προετοιμασίας του, πού τό βλέμμα του καί ἡ καρδιά του ἦταν καθηλωμένα στό Βατικανό καί στίς τηλεοπτικές κάμερες, πού τίς ὀραματιζόταν, πραγματοποιήθηκε, στό Συνοδικό Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη, ἡ ἐτήσια, τακτική Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τέσσερις μέρες γέμισαν μέ μπλά-μπλά εἰσηγήσεις τοῦ Χριστόδουλου καί μέ κουβέντες, πού δέν ἄγγιζαν τίς εὐαισθησίες καί τίς ἀνησυχίες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Γιά τό θέμα τοῦ «προσεχοῦς» ταξιδιοῦ δέν ἔγινε οὔτε νύξη. Ἄκρα τοῦ τάφου σιωπή. Συσκότιση καί συγκάλυψη, ὅμοια μέ τή συγ-

κάλυψη, πού μεθοδεύουν καί ὀργανώνουν οἱ «ἐν παρανομία» συμμορίες.

Μετά τό κλείσιμο τῆς Ἱεραρχίας καί λίγο πρὶν ὁ κ. Χριστόδουλος ἀναχωρήσει-μέ τήν ἡγεμονική συνοδεία τῶν 45 δημοσιογράφων καί τῶν τηλεοπτικῶν συνεργείων-ἔκανε μιά πλάγια κίνηση ὑποκλοπῆς κάποιας, σχηματικά καταφατικῆς, ἀλλά ἀνεύθυνης καί κατάφωρα ἀντικανονικῆς, συναίνεσης. Κάλεσε τή Διαρκή Ἱερά Σύνοδο, τήν ὑποκείμενη καί ὑπόλογη στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας. Γνωστοποίησε τήν ἀπόφασή του νά ἐπισκεφθεῖ τόν Πάπα. Δέν τήν ἔθεσε, ὅμως, ὑπό συζήτηση καί ὑπό κρίση. Τή ζωγράφισε καί τήν ὑπομνημάτισε ὡς προσωπική του ἐπιλογή καί ἀπόφαση. Ὀριστική καί ἀμετάκλητη. Καί βίασε τούς Συνέδρους νά τήν προσυπογράψουν καί νά τήν ἐπικυρώσουν μέ τήν ψῆφο τους.

Κάποιοι ἀπό τούς Συνοδικούς ἔφεραν δειλές ἀντιρρήσεις. Ἔκαναν ἀναφορά στήν ἀπαγορευτική ἀπόφαση τῆς Ἱεραρχίας. Καί ζήτησαν νά ἐπανέλθει τό θέμα στήν Ὀλομέλεια τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος καί ἐκείνη νά ἐπωμιστεῖ τίς εὐθύνες.

Ὁ Χριστόδουλος δέν ὑποχώρησε. Ἄτεγκτος καί προκλητικός, ἐπανελάβε, ὅτι εἶναι ἀδιαπραγμάτευτο τό δικό του θέλημα. Ἀρνήθηκε τήν προσφυγή στήν ἐτυμηγορία τῆς Ἱεραρχίας καί, εἰδικά, στήν ἀκαμψία τῆς «συντηρητικῆς»(!) πλειοψηφίας τῆς. Ἔκανε ἔκκληση, (γράφει ἐντολή), στούς λίγους, τούς ἐξαρτημένους ἀπ' αὐτόν καί ὑποταγμένους νέους Ἱεράρχες τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, πού χρωστοῦν τό ὠμόφορο τους καί τό ἐπισκοπικό

τους έγκόλπιο στή σκανδαλώδη και δυσεξήγητη εϋνοιά του, νά συμμορφωθούν και νά ψηφίσουν τήν προτασή του. Καί κατάφερε νά άποσπάσει τήν έγκριση. Μιά έγκριση νόθη, εικονική και άνίσχυρη. Σκύψιμο κεφαλιού ανθρώπων, πού διατελοϋν σέ όμηρία και σέ φοβία. Καί άπόφαση Συνοδικού σχήματος, πού δέν έχει, μήτε τήν Ίεροκανονική έξουσιοδότηση, μήτε τή Νομική άδεια νά άγνοεΐ ή νά τροποποιεΐ και, πολύ περισσότερο, νά ποδοπατεΐ άσύστολα τίς άποφάσεις τής Όλομέλειας τής Συνόδου τής Ίεραρχίας.

Ή έκβιαστική αύτή πράξη του κ. Χριστόδουλου συνιστά Κανονικό έγκλημα. Νάρκη στα θεμέλια του Συνοδικού σχήματος τής Έκκλησιαστικής μας διοίκησης. Κατάλυση τής Άγιοπνευματικής κοινωνίας των Ίπισκόπων. Είδωλικό, έτσιθελικό στήσιμο τής έγωπάθειας του ένός πάνω άπό τά κεφάλια των πολλών. Κατάχρηση του ίεροϋ άξιώματος, πού φορτίζει τόν πρόεδρο τής Συνόδου μέ πρόσθετες εϋθϋνες. "Όχι Παπικής άποκλειστικότητας. Άλλά διακράτησης τής σύμπνοιας και προαγωγής τής άδελφικής συνεργασίας και τής, «έν προσευχή», αναζήτησης τής αλήθειας και τής προσφορότερης επίλυσης των αναφυομένων προβλημάτων.

Μόνη αύτή, ή χοντροκομμένη και άσύγγνωστη ποδοπάτηση των Ίερών Κανόνων και του άπαράβατου χρέους σεβασμού τής «γνώμης των πλειόνων», σύρει τόν Χριστόδουλο στο έδώλιο του ένόχου. Καί ύποχρεώνει τούς Ίπισκόπους, πού μετέχουν στο Άνώτατο Έκ-

κλησιαστικό Δικαστήριο, νά τόν παραπέμψουν, χωρίς χρονοτριβή, στην Έκκλησιαστική Δικαιοσύνη. Νά τόν δικάσουν μέ άνυποχώρητη άκρίβεια. Καί νά του έπιβάλουν τήν ποινή τής καθάρησης.

Δέν είναι έπιτρεπτό, ούτε καν άνεκτό, ένας Ίπίσκοπος, πού προεδρεύει («κρίμασιν οΐς οΐδε Κύριος») στο Άνώτατο Συνοδικό Σώμα και στο έκτελεστικό «έλασσον» Συνοδικό όργανο, νά προδίδει και νά καταλύει τήν Κανονική Τάξη, μέ τόσο χοντροκομμένη άθέτηση των θεσμικών του ύποχρεώσεων, και νά γίνεται ό κύριος μοχλός τής ανατροπής τής Άγιοπνευματικής, Εϋχαριστιακής και Συνοδικής όμογνωμοσύνης. Ό λειτουργός, πού τρέφει τέτοια όράματα και έπεκτείνεται, άσυνείδητα, σέ τέτοιες πρακτικές, δέν έχει θέση στο Ίερό Θυσιαστήριο και δέν του παραχωρείται τό δικαίωμα, νά ένθρονίζεται στην προνομιακή καθέδρα του προέδρου των Συνοδικών διασκέψεων.

Είναι ανάγκη νά έπισημανθεΐ και νά ύπογραμμιστεΐ και μία άλλη παράμετρος τής θλιβερότατης αύτης εξέλιξης. Εϋθϋνες, σοβαρές και άσύγγνωστες, έχει ό έμπνευστής και ύποκινητής αυτού του θανάσιμου έκτροχιασμού τής Συνοδικότητας. Άλλά όχι μόνο αυτός. Άνάλογες εϋθϋνες υπέχουν και οι δώδεκα Ίεράρχες, πού θητεύουν τουτο τό χρόνο στην Διαρκή Ίερά Σύνοδο και, πού, μέ έλαφρή τή συνείδηση, και, μέ περιφρόνηση ή μέ άγνοια των Ίερών Κανόνων, συγκατατέθηκαν στην καταπάτηση τής άπόφασης τής Συνόδου τής Ίεραρχίας. Αυτοί δέν είχαν τό δικαίωμα νά ύποταχθούν στην δικτατορι-

κή προσταγή. Δέν τούς ἐπιτρέπεται νά προσφέρουν τήν ψήφο τους, ὡς λιβανωτό στήν ἀρχιεπισκοπική ἀυταρέσκεια. Εἶχαν ὑποχρέωση νά προτάξουν τά ἀρχιερατικά τους στήθη, γιά τήν ὑπεράσπιση τῆς Κανονικῆς Τάξης καί τῆ διάσωση τοῦ Συνοδικοῦ κύρους.

Ἡ ὑποτέλεια, μπορεῖ νά εἶναι τρόπος ζωῆς, πού διολισθαίνει, ἐνίοτε, ἀπό τίς συμπληγάδες τῶν συγκρούσεων, ἀλλά δέν εἶναι ἡγετική συμπεριφορά. Δέν ἐγγράφει θαρρετή καί ἡρωϊκή ἀνάληψη τῶν εὐθυνῶν καί ἀφοβή ἐκπλήρωση τοῦ χρέους.

Τό κύλισμα τῆς ἐνοχῆς ἀπό τόν πρόεδρο σ' ὅλα τά μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς περιόδου 2006-2007, ἀναγκάζει τό μεῖζον Σῶμα, τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά ἀντιμετωπίσει σφαιρικά τήν ἐκτροπή καί νά ἐπιμερίσει, στόν καθένα, τήν ποινή, πού ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροί Κανόνες.

Ἡ Ἱεραρχία δίνει ἐντολές στή Διάρκη Ἱερά Σύνοδο. Ἄλλά καί ἐλέγχει τίς πράξεις της. Ἄν πρωτοβουλίες τόσο τολμηρές καί τόσο ἐπικίνδυνες, μείνουν ἀνέλεγκτες καί ἀτιμώρητες, τό κατακύλισμα στόν κατήφορο θά εἶναι ραγδαῖο. Ἡ Ὁρθόδοξη ἑλληνική Ἐκκλησία θά πάψει νά εἶναι Συνοδική. Οἱ Μητροπολίτες θά στερηθοῦν τῶν ἐπισκοπικῶν προνομίων τους καί τῆς ἀρμοδιότητάς τους νά ἔχουν λόγο καί ψήφο γιά ὅλα τά διοικητικά καί ποιμαντικά προβλήματα, πού προκύπτουν, κατά τή ροή τοῦ χρόνου καί κατά τίς συνεχεῖς μεταλλάξεις τῶν κοινωνικῶν καί πολιτιστικῶν δεδομένων. Θά περιφέρονται, ὡς ἀφωνες μούμιες, προβάλλοντες καί ἐπιδεικνύοντας ἕνα καί μόνο στοιχεῖο τοῦ παρελθόντος, τόν

αὐτοκρατορικό σάκο καί τή χλιδάτη, δεσποτική μίτρα.

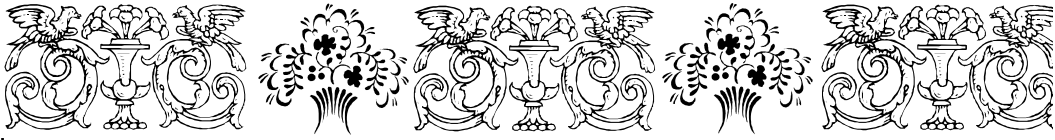

Τό καυτό ἐρώτημα, πού ἀφήνει στό νοῦ καί στίς συνειδήσεις ὅλη αὐτή ἡ τραγική ἀνασκόπηση, εἶναι ἕνα καί μοναδικό:

Θά ἀσχοληθεῖ ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας μέ τή θρασύτατη πράξη τοῦ ἐκτοπισμοῦ της ἀπό τήν ἡγετική ἑπαλξη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί ἀπό τόν ὑποβιβασμό της σέ κλητήρα, μεταφορέα καί ὑπηρετή τῶν θελημάτων τοῦ Χριστόδουλου; Θά κάνει τήν ἀπαραίτητη κίνηση, νά καθαιρέσει τόν ἔνοχο σφετεριστή τοῦ ἱεροῦ διακονήματος, πού τοῦ τό ἐμπιστεύτηκε, μέσα στό Ναό τοῦ Θεοῦ καί μέ τήν προσφορά τῆς τίμιας ψήφου της; Θά ἀποκαταστήσει τή Συνοδικότητα στήν πληρότητά της, στήν Πατερική αἴγλη της καί στήν Ἀγιοπνευματική ἐπιβλητικότητα της; Ἡ θά μείνει ἄβουλη, ρυμολκόμενη ἄμαξα;

Τίς ὥρες, πού γράφονται τοῦτες οἱ γραμμές, οἱ ἀνησυχίες καί οἱ προβληματισμοί τῆς πλειονότητας τῶν Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν ἀναμεταδίδονται ἀπό στόμα σέ στόμα καί ἐμπνέουν ἐλπίδες. Ὁ λαός, ὁ σιωπηλός, ἀλλά δυναμικός «φύλακας τοῦ θησαυροῦ τῆς Παράδοσης» ἐλπίζει καί... περιμένει. Κανένας μας δέν ἔχει τό δικαίωμα νά διοχετεύσει τίς ἐλπίδες του στήν κατάψυξη, γιά νά κρατήσῃ ἀνοιχτό τό δρόμο στήν αὐτολατρεία τοῦ ἐνός, στήν ἀσυδοσία του καί στίς τραγικές παρεκκλίσεις του ἀπό τήν Κανονική τάξη.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΝΕΟΛΑΙΑ

έ ένα από τὰ τελευταῖα φύλλα τῆς ἀθηναϊκῆς ἡμερηίδας «ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» διαβάσαμε τὸ παρακάτω σχόλιο ἀπὸ ρεπορτάζ τοῦ δημοσιογράφου Δ. Γκιώνη. Τὸ μεταφέρουμε αὐτούσιο. «*Ἀκρως μελαγχολικὴ εἰκόνα βγαίνει ἀπὸ τὴν ἔρευνα τῆς "Ε" μεταξὺ νέων, οἱ ὁποῖοι, χωρὶς νὰ ἔχουν τὰ προβλήματα ἡμῶν τῶν προγενεστέρων (οἰκονομικά, πολιτικά, πόλεμοι κ.λ.π.), βιώνουν καταστάσεις ζοφερές γιὰ τὸ αὐριό τους πού εἶναι καὶ τὸ αὐριό αὐτοῦ τοῦ τόπου. Ἄκόμα καὶ ἡ ἀπαντοχὴ στὸ Θεὸ τείνει νὰ μηδενιστεῖ. Μόνο ἕνα 4,2%, ἔναντι 25,20%, τὸ 1990, δηλώνει ὅτι πιστεύει. Ἄς εἶναι καλὰ οἱ ποιμενάρχες.*

Ἡ διαπίστωση εἶναι θλιβερή. Καὶ οἱ προβληματισμοὶ καὶ οἱ ἀγωνίες τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος προβάλλουν ἔντονα. Γιατί δυστυχῶς θὰ πρέπει ἐδῶ νὰ δεχθοῦμε, ὅτι ἡ κατάσταση, στὴν ὁποία εὐρίσκεται ἡ σημερινὴ νεολαία μας, δὲν εἶναι ἱκανοποιητικὴ. Αὐτὸ τὸ διαπιστώνουμε μὲ πόνο πολὺ καὶ ἀγωνία. Καὶ ἡ κακὴ αὐτὴ κατάσταση τῆς νεολαίας μας δὲ θεραπεύεται οὔτε μὲ τὶς χωρὶς ἀντίκρουσμα δακρύβρεχτες «συγγνώμες», οὔτε μὲ τὰ ἀντικλησιαστικὰ λαϊκίστικα slogans «Σᾶς πάω καὶ μὲ πᾶτε» καὶ «ἐλάτε ὅπως εἴσθε στὴν

Ἐκκλησία, ἀκόμη καὶ μὲ τὸ σκουλαρίκι», οὔτε καὶ μὲ τὰ χαμηλῆς ποιότητος ἀνέκδοτα.

Δὲν βλέπει κανεὶς οὐσιαστικὴ προσέγγιση σὲ ἕνα τόσο σοβαρὸ καὶ σπουδαῖο πρόβλημα, οὔτε καὶ ἀποτελεσματικὴ βοήθεια στοὺς νέους τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, ἐκτὸς ἀπὸ μεμονωμένες ἀξιέπαινες πρᾶγματι πρωτοβουλίες καλῶν κληρικῶν. Οὔτε καὶ οἱ τετριμμένες καὶ θεαματικὲς ἐνέργειες, ὅπως π.χ. ἡ πρόσφατη χλιαρὴ ἀντίδραση στὴν ἐγκύκλιο τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας γιὰ τὴν ἀπαγόρευση τῆς ἐξομολόγησης στὰ σχολεῖα, μποροῦν νὰ ἀποτελέσουν οὐσιαστικὸ μέτρο γιὰ νὰ κτυπηθεῖ τὸ κακὸ στὴ ρίζα του. Χρειάζεται ἐπισταμένη, μελετημένη, οὐσιαστικὴ καὶ ἀθόρυβη ὀργάνωση ἀπὸ ἔμπειρους καὶ ἐνάρετους κληρικούς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐγκύψουν καὶ θὰ ἐμβαθύνουν στὸ πρόβλημα, θὰ ἀναζητήσουν τὶς αἰτίες του, θὰ μελετήσουν τὶς συνθήκες ζωῆς, πού ἀντιμετωπίζουν σήμερα οἱ νέοι μας καὶ θὰ εἰσηγηθοῦν τὰ κατάλληλα μέτρα, προτείνοντας τὶς ἐνδεδειγμένες καὶ ἐπιβαλλόμενες μεθόδους. Καὶ ὅλα αὐτὰ μακριὰ ἀπὸ θεαματικὲς ἐνέργειες καὶ ἀπὸ κοσμικὰ ἐπικοινωνιακὰ «τρίκ», τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον δὲ λύνουν τὸ πρόβλημα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιδεινώνουν τὴν κατάσταση.

Ἄλλὰ, ἐκεῖνο πού μᾶς κάνει ἰδιαίτερη

ἐντύπωση ἀπὸ τὸ παραπάνω σχολίον τῆς ἐφημερίδας, εἶναι ἡ πρόταση, τὴν ὁποία ὁ δημοσιογράφος θέτει ὡς κατακλείδα αὐτοῦ τοῦ σχολίου. Γράφει λοιπὸν: **«Ἄς εἶναι καλὰ οἱ Ποιμενάρχες»!!** Καὶ ἡ πρόταση αὐτὴ δὲν εἶναι μιὰ τυχαία ἢ ἐπιπόλαιη ἀναφορά. Εἶναι μιὰ βαρεῖα ἐπισήμανση στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία καὶ σὲ ὅλους τοὺς «Ποιμενάρχες», σὲ ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἡγῆτορες, οἱ ὅποιοι μὲ τὶς συμπεριφορὰς τους σηματοδοτοῦν τὴν κατηφορικὴ πορεία τῆς σημερινῆς νεολαίας καὶ «τὴν τάση νὰ μηδενισθεῖ», κατὰ τὴ φράση τοῦ σχολίου, ἢ πίστη τῶν νέων μας στὶς Ὁρθόδοξες παραδόσεις. Καὶ τὴ διαπίστωση αὐτὴ τοῦ δημοσιογράφου (τὴν, ἂν θέλετε, κάπως ὑπερβολικὴ), δὲ νομίζω ὅτι κάποιος καλόπιστος συζητητὴς θὰ μπορούσε εὐκολὰ νὰ τὴν ἀντικρούσει μὲ σοβαρὸ διάλογο καὶ πειστικὰ ἀντεπιχειρήματα.

Τὶ νὰ πεῖ κανεὶς, ὅταν τὰ Μ.Μ.Ε. εἶχαν κατακλυσθεῖ στὸ πρόσφατο παρελθόν, ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερα, ἀπὸ ἠθικὰ καὶ ἄλλες ιδιόρρυθμες συμπεριφορὰς μεγάλοσχημων κληρικῶν, τὶς ὁποῖες ὁ ἀπλὸς Χριστιανὸς πολίτης δὲν θὰ μπορούσε οὔτε κἄν νὰ διανοηθεῖ;

Τὶ νὰ πεῖ κανεὶς, ὅταν δημοσιοποιεῖται ὅτι Ἀρχιερεὺς διαθέτει χρηματικὰ τραπεζικὰ ἀποθέματα, πού ξεπερνοῦν τὸ 1 δῖς, καὶ προστίθεται προκλητικὰ ἡ δικαιολογία ὅτι «ἔχει κάτι τί γιὰ τὰ γεράματά του»;

Τὶ νὰ πεῖ κανεὶς, ὅταν Μητροπολίτης, ἐνεργὸ μέλος τῆς Ἱεραρχίας, καταδικάζεται σὲ ὀκτώ χρόνια κάθειρξη γιὰ «ἀφαιμάξεις» Ἱερᾶς Μονῆς, πού τελοῦσε ὑπὸ τὴν «πνευματικὴ» του φροντίδα;

Τὶ νὰ πεῖ κανεὶς, ὅταν ἄλλος Μητρο-

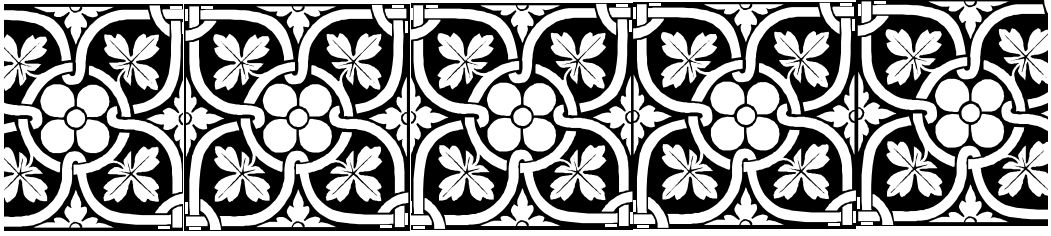
πολίτης καταδικάζεται ἀπὸ τὸ κοσμικὸ δικαστήριον σὲ φυλάκιση δώδεκα μηνῶν γιὰ σοβαρὸ πλημμέλημα, ἐνῶ παράλληλα παραπέμπεται γιὰ βαρύτατα ποινικὰ ἀδικήματα στὸ Κακουργιοδικεῖο;

Τὶ νὰ πεῖ κανεὶς, ὅταν ἀκούει ἀπὸ χεῖλη Ἀρχιερέων, σὲ ἐπίσημες δηλώσεις τους, βαρεῖς χαρακτηρισμούς, ὅπως «καταγωγή τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Φιλοθέης», «ἀτυχέστατη ἡ ἐπιλογὴ Μητροπολίτη», «πλαστογραφία κατὰ τὶς ἐκλογές», «ἐξαγωγή κιναιδῶν» καὶ ἄλλα ἡχηρὰ παρόμοια;

Τὶ νὰ πεῖ κανεὶς, ὅταν κληρικοὶ μὲ δικαστικὰς πράξεις φέρονται ἐμπλεκόμενοι στὰ παραδικαστικὰ καὶ παρεκκλησιαστικὰ κυκλώματα, ἐνῶ ἐπὶ διετία καὶ πλέον τοὺς βλέπουμε νὰ κυκλοφοροῦν στὰ ἀνακριτικὰ γραφεῖα, στὶς δικαστικὰς αἴθουσες καὶ στὰ καταστήματα τῶν φυλακῶν φέροντες τὸ ἱερὸ ράσο;

“Ὅλα αὐτὰ τὰ παράδοξα τὰ βλέπουν, τὰ γνωρίζουν, τὰ διαβάζουν καὶ τὰ ζοῦν οἱ νέοι μας. Καί, ἀπογοητευμένοι ἀπὸ τὰ φαινόμενα αὐτά, παραδειγματίζονται καταλλήλως!

ΕΠΙΜΕΤΡΟ. Ὁ ἐκκλησιαστικὸς χῶρος δὲν εἶναι ἐμπορικὸ κέντρο, πού γίνονται ἐκπτώσεις. Εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς σωτηρίας. Καὶ ἡ σωτήρια αὐτὴ ἀποστολὴ Τῆς κινεῖται ἔξω καὶ μακρὰν ἀπὸ κάθε εἶδους κοσμικὰς συμπεριφορὰς, ἐκτροπὰς καὶ ἰδιαιτερότητας. Ἄλλα περιμένει νὰ δεῖ ὁ πιστὸς λαὸς καὶ γιὰ αὐτὰ «τὰ ἄλλα» ἀγωνιᾷ καὶ ἀγωνίζεται. Καὶ μόνο ἐὰν αὐτὰ «τὰ ἄλλα» τακτοποιηθοῦν, τότε καὶ μόνο τότε, ἢ νεολαία μας, ἢ ταλαίπωρη ἀπὸ τὰ δικά μας σφάλματα ἑλληνικὴ νεολαία, θὰ ἀνανήψει καὶ θὰ βρεῖ τὸ σωστὸ προσανατολισμὸ τῆς. Αὐτὸ τὸν προσανατολισμὸ θὰ

Ποιμαντικές ἐπισημάνσεις ἀπό τὴν παγκόσμια Ὁρθοδοξία.

Γενετήσιες Διαστροφές καὶ Ἐκκλησία.

(Οἱ Ἱεράρχες τῆς Μονίμου Συνδιασκέψεως τῶν Κανονικῶν Ὁρθοδόξων Ἐπισκόπων τῆς Ἀμερικῆς (SCOBA) πρόσφατα υἱοθέτησαν ὁμόφωνα μιά Δήλωση μέ τίτλο «Ἀντιμετώπιση Σεξουαλικῶν Ἐκτροπῶν στήν Ἐκκλησία». Ἡ Δήλωση αὐτή ἀποτελεῖ κοινή φωνή τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀμερικῆς (Στή Δύση ἐπικρατεῖ τό ἀντικανονικό φαινόμενο νά υπάρχουν σέ κάθε χώρα ἐπάλληλες ἐκκλησιαστικές διοικήσεις, δικαιοδοσίες τῶν Ὁρθοδόξων μπετρῶν Ἐκκλησιῶν, ἀπό τίς ὁποῖες προέρχονται οἱ μετανάστες. Στήν Ἀμερική οἱ κανονικές αὐτές Ἐκκλησίες συγκρότησαν τή SCOBA, πού δέν ἀποτελεῖ διοικητικό ὄργανο, ἀλλά συμβουλευτικό, καί τό ὁποῖο μέ διάφορες ἐπιτροπές μελετᾷ θέματα κοινῶν διορθοδόξου ἐνδιαφέροντος). Ἡ Δήλωση, ἀποσπάσματα τῆς ὁποίας παραθέτουμε στή συνέχεια σέ μετάφραση, δημοσιεύτηκε στήν ἴστοσελ. www.scoba.us στίς 2/8/2005).

Οἱ ἐκτροπές καί καταχρήσεις στή γενετήσια λειτουργία δέν μποροῦν νά ἔχουν κάλυψη μέσα στήν Ἁγία Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ὡς Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας, δεσμευόμαστε νά ἐνεργοποιήσουμε κάθε μέσο, πού θέτει στή διάθεσή μας ἡ Ἐκκλησία, γιά νά διαφυλάξουμε ὅλα τά τέκνα τοῦ Θεοῦ, κάθε ἡλικίας, σῶα καί ἠθικά ἀσφαλῆ μέσα στοῦς κόλπους Της. Οἱ ἐπρεπε νά τῆς δώσουν οἱ «Ποιμενάρχες» μας, ὄχι μέ τά λόγια, ἀλλά πρωτίστως καί κυρίως μέ τίς συμπεριφορές τους. Καί αὐτές τίς συμπεριφορές «ἐαυτῶν καί ἀλλήλων» ἄς φροντίσουν, σεβόμενοι τήν ἀποστολή τους, καί νά τίς διορθώσουν καί νά τίς ἐλέγξουν.

ἄνομοι κυνηγοί τοῦ σέξ δέ θά βρίσκουν ἔδαφος μέσα σ' Αὐτήν νά διαπράττουν τά ἐγκλήματα τους. Ἡ ἁμαρτία εὐδοκίμει ὅπου ὑπάρχει σκότος καί σιωπή. Δέν μπορεῖ νά σταθεῖ στό φῶς τῆς ἀλήθειας καί τῆς τιμότητος. Μιά Ἐκκλησία, πού ψάχνει μέ διαφάνεια νά βρεῖ τήν ἀλήθεια καί ἐφαρμόζει τή δικαιοσύνη, μέ ἀμεροληψία, στόν καταλογισμό εὐθυνῶν, ὅπου ὑπάρχουν, πού περιθάλλει τά ἄθῶα θύματα, πού κρατᾷ γιά ὅλους ἀνοικτό τό δρόμο τῆς μετάνοιας καί τῆς σωτηρίας, διακηρύσσει ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τόν Ὅποιο ὑπηρετεῖ, καί τοῦ πληρώματός Της τή γνησιότητά Της. Ἄν καί ἡ Δήλωση αὐτή ἀφορᾷ τήν ποιμαντική ἀντιμετώπιση σεξου-

Ἄ Ο Σχολιαστής

αλικῶν ἐκτροπῶν κληρικῶν (ἐπισκόπων, ἱερέων καί διακόνων), ὡς τῶν πλέον ἐμφανῶν ἐκπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ μέριμνά μας πρέπει νά καλύπτει καί ὅλους, ὅσοι ὑπηρετοῦν σ' Αὐτήν...

Ἔτσι φέρουν τή χάρη τῆς χειροτονίας ἀπό τό Θεό καί τήν Ἐκκλησία Του, ἔχουν ἐπιλεγεῖ μέσα ἀπό τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τήν κοινότητα τῶν πιστῶν. Ἔχουν αὐτοδεσμευθεῖ νά ζοῦν σύμφωνα μέ τό Εὐαγγέλιο καί νά εἶναι ὑπεύθυνοι ἐνώπιον Θεοῦ γιά τό ποίμνιο Του, ὅπως ὁ τσοπάνης γιά τά πρόβατα. Ὡς καλοί ποιμένες πρέπει νά θυσιάζονται γιά τό ποίμνιο. Ὅταν, ὅμως, ἕνας κληρικός ἐνδιαφέρεται γιά τό ἄτομό του καί ὄχι γιά τό πῶς θά γίνει Ποιμένας καί θυσιάζει τό ποίμνιο στίς ὀρέξεις του, τότε γίνεται λύκος μέ ἔνδυμα ποιμένα. Προδίδει τό Χριστό καί τό ποίμνιο, τό ὁποῖο τοῦ ἔχει ἐμπιστευθεῖ ἡ Ἐκκλησία. Ἀδικοπραγεῖ, ἀκόμα, σέ βάρος ὅλης τῆς κοινωνίας, γιατί ἡ Ἐκκλησία ἔχει δοθεῖ στόν κόσμο ἀκριβῶς γιά νά τοῦ προσφέρει τή σωτηρία καί ὄχι νά τόν σκανδαλίζει.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι πεδίο ἀόρατου πολέμου, γιά τόν ὁποῖο μίλησαν οἱ Πατέρες. Ἔχουμε ὅλοι κληθεῖ νά γίνουμε «τέλειοι, ὡσπερ ὁ Πατήρ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστίν». Ξέρουμε, ἀκόμα, ὅτι «οὐ ζήσεται ἄνθρωπος, ὃς οὐχ ἁμαρτήσῃ». Ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει καί θεραπεύει τήν ἁμαρτία μετασχηματίζοντας καί μεταμορφώνοντάς μας ἔτσι, ὥστε νά ἐκπληρωθεῖ στό πρόσωπό μας τό «κατ' εἰκόνα Θεοῦ καί καθ' ὁμοίωσιν». Μέ τή θεραπευτική δύνα-

μη τοῦ Χριστοῦ, ἡ Ἐκκλησία ἐξαγιάζει καί σώζει τόν πεπτωκότα στήν ἁμαρτία κόσμο. Προσφέρει ἀναλλοίωτη τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, ὥστε ὅλοι, ὅσοι ἀνήκουμε σ' Αὐτήν, νά ἔχουμε τή δυνατότητα, ἂν θέλουμε, νά πορευόμαστε μέσα στό φῶς Του.

Ὁ πειρασμός τῆς σεξουαλικῆς ἐκτροπῆς εἶναι ἕνα ἀπό τά ἐπεισόδια αὐτοῦ τοῦ ἀόρατου πολέμου, πού γίνεται ὀξύτερος στήν κορεσμένη ἀπό σέξ κοινωνία μας, ὅπου ὁ πανσεξουαλισμός ἔχει κατακλύσει τήν καθημερινή ζωή, τή διαφήμιση, τήν ἀναψυχή. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ὁ κληρικός καί ὅσοι κατέχουν θέση στήν διοίκησή Της, ἔχουν τήν εὐθύνη καί τήν ἠθική ὑποχρέωση νά διαφυλάξουν μέσα σέ πλαίσια ἱερότητας τή γενετήσια λειτουργία τοῦ ἀνθρώπου. Εἰδικά γιά τούς κληρικούς, ἀποτελεῖ εἰδικό χρέος νά ζοῦν ζῶν ἀγνότητος καί ἀγιότητος, ὥστε τό φῶς τοῦ Χριστοῦ νά λάμπει μέσῳ αὐτῶν.

.....

Ἡ σεξουαλική ἐκτροπή εἶναι ἐφ' ἁμαρτη καί ἐπιβλαβής γιά κάθε Χριστιανό, εἶναι, ὅμως, κατ' ἐξοχή θλιβερή καί ὀδυνηρή ὅταν ὁ δράστης εἶναι κληρικός. Γιατί, πολύ συχνά, ξεκινᾷ ἀπό ἐπαίσχυντη κατάχρηση τῶν προνομίων τῆς ἐξουσίας του μέσα στήν κοινότητα τῆς Ἐκκλησίας, καί ἀποτελεῖ προδοσία τῆς ἐμπιστοσύνης, μέ τήν ὁποία τόν ἔχει περιβάλλει ὁ Θεός, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ καί ἡ ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε Χριστιανός καλεῖται νά εἶναι ὑπόδειγμα συμπεριφορᾶς σέ κάθε ὄψη τῆς ζωῆς. Αὐτό ἰσχύει κατ' ἐξοχή γιά τόν κληρικό, (ἐπίσκοπο, ἱερέα, διάκονο), ὅπως, μέ

αύστηρότητα έχουν θεσπίσει ή Ίερά Παράδοση και οι Κανόνες. Για τόν κληρικό, ή σοβαρή άμαρτία δέν εἶναι άτομική του ὑπόθεση. Εἶναι προσβολή κατά τῆς ἠθικῆς ἀκεραιότητας τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ σεξουαλική ἐκτροπή τοῦ κληρικοῦ μπορεῖ νά προκαλέσει μεγάλο κακό ἔνεκα τῆς ιδιότητας τοῦ δράστη. Ἡ σχέση του μέ τούς ἐνορίτες του εἶναι σχέση πνευματικοῦ πατρός μέ τά πνευματικά του παιδιά. Στό κύρος του, ἐμπεριέχεται ἀναπόφευκτα μιά δύναμη, συχνά λανθάνουσα, ή ὁποία συχνά μπορεῖ νά ἐκτραπεῖ και νά δράσει ψυχαναγκαστικά στά θύματα κάθε ἡλικίας. Καί ἐπειδή ὁ διαχειριστής αὐτῆς τῆς δυνάμεως ἔχει ἡγετική θέση στήν κοινότητα, ή ἱαματική διακονία τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τά ὅποια θύματα, ή ὁποία στηρίζεται στήν ἐμπιστοσύνη και τήν ἀγάπη, διακυβεύεται. Αὐτή καθαυτή ή σχέση τοῦ θύματος μέ τό Θεό, ή ἴδια ή πίστη του, μπορεῖ νά κλονισθεῖ σοβαρά. Ἡ βλάβη στό θύμα εἶναι και σωματική, και ψυχολογική, και πνευματική.

Ἐπάρχει ἀνάγκη νά μάθουμε ὅλοι μας, ἐμεῖς, οἱ κληρικοί μας και ὁ λαός, πῶς, ὡς Ἐκκλησία πρέπει νά βοηθήσουμε τά θύματα νά δεχθοῦν θεραπεία. Εὐχόμαστε και ἐλπίζουμε ὅτι, μέ τήν ταχεία και ἀποτελεσματική ἀντιμετώπιση ὅσων ἔχουν διαπράξει τέτοιου εἴδους ἐγκλήματα, και μέ πλησίασμα ἀγάπης, μέ τόν κατάλληλο κάθε φορά τρόπο, ὅσων ἔχουν ὑποστει κακομεταχείριση, θά τούς ἐνθαρρύνουμε και θά τούς βοηθήσουμε νά μή διαρρήξουν τή σχέση τους μέ τό Θεό

και τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Χρέος μας εἶναι νά θεραπεύσουμε και τίς ἐνορίες, πού ἔχουν πληγωθεῖ ἀπό σεξουαλικές ἐκτροπές κληρικῶν τους. Ὅταν ἕνας κληρικός δρᾷ κατά τρόπο ἀνάρμοστο, ἐπιφέρει πλήγματα ὄχι μόνο στό θύμα του, ἀλλά και στή δική του οἰκογένεια, τήν οἰκογένεια τοῦ θύματος και σ' ὅλη τήν κοινότητα. Θά προσφέρουμε κάθε δυνατή στήριξη σέ ὅλους, ὅσοι ἔχουν τραυματιστεῖ ἀπό τέτοιες συμπεριφορές κληρικῶν.

Πρέπει συγχρόνως νά δοῦμε τίς πνευματικές ἀνάγκες τοῦ ἐνοχοῦ κληρικοῦ. Ἡ Ἐκκλησία δέν θά γυρίσει τήν πλάτη στους πρώην κληρικούς, ἄν ἔχουν μετανοιώσει γιά τήν ὀλέθρια συμπεριφορά τους και ἔχουν τύχει συγγνώμης, ἔστω και ἄν δέν μποροῦν πιά νά ὑπηρετοῦν ὡς κληρικοί κατά τούς Κανόνες, ή νά κατέχουν ὑπεύθυνες θέσεις. Ἡ Ἐκκλησία, ἐνῶ θά προστατεύει δυναμικά τά θύματα, θά ἐργάζεται συγχρόνως γιά τή θεραπεία και τή σωτηρία ὅλων, ὅσοι βρίσκονται σέ ἀνάγκη.

Εἶναι κοινή μας συνείδηση ὅτι ἔχουμε ἐπιτακτικό χρέος νά μελετήσουμε τόν τρόπο, μέ τόν ὁποῖο διαλέγουμε και ἐκπαιδεύουμε τούς κληρικούς μας. Στόχος μας εἶναι νά ἀποκλείουμε ἐκείνους, γιά τούς ὁποίους ὑπάρχουν ὑπόνοιες ὅτι θά προκαλοῦν σκάνδαλα μετά τή χειροτονία τους. Ὅλοι οἱ σπουδαστές τῶν ἱερατικῶν σχολῶν πρέπει νά μάθουν νά σέβονται τά ὅρια εὐπρεπείας και τά πρότυπα, τά ὁποία πρέπει νά τηρεῖ ἕνας κληρικός. Εἶναι ἐπιβεβλημένο οἱ

Φιλόπτωχο χωρίς καρδιά

Όπως ξαπόσταινα χθές βράδυ, με-
τά από μιά κοπιαστική μέρα στην
Ἐκκλησία, χτυπάει τό κουδούνι καί
νάσου ὁ κυρ-Γιάννης, νεωκόρος κι
αὐτός στή γειτονική Ἐκκλησία τῆς
ἴδιας Μητρόπολης. Κάτσαμε νά τσιμ-
πήσουμε κάτι, νά πιούμε ἓνα κρασάκι
καί νά ποῦμε τά δικά μας.

- Ἀδικίες βλέπω, Κώστα μου, καί
παραγκωνισμούς ἀπ' τούς προϊσταμέ-
νους. Νά, γιά παράδειγμα, ὁ παπάς
τῆς ἐνορίας μας. Ψυχούλα. Τούς πο-
νάει τούς φτωχοὺς καί τούς ἀπόκλη-
ρους τῆς ζωῆς. Βρίσκει τρόπους, νά
ἐξοικονομεῖ χρήματα καί νά τούς
φροντίζει. Κανένα δέν ἀφήνει χωρίς
βοήθεια. Κι' οἱ ἐνορίτες, πού βλέπουν
τόν ἀγώνα του, συμπαραστέκονται
καί τό φιλόπτωχο ταμεῖο μας ἀνθεῖ.

σχολές αὐτές νά ἐρευνοῦν τά προσόν-
τα καί τό ποινικό ἱστορικό τῶν ὑπο-
ψηφίων σπουδαστῶν. Πρέπει ἐπίσης
νά ἐρευνῶνται ἐπισταμένως οἱ προϋ-
ποθέσεις καί ἡ προϊστορία καθενός,
πού προωθείται πρὸς χειροτονία. Οἱ
ἐνορίες πρέπει ἀνάλογη ἔρευνα νά
κάνουν γιά κάθε πρόσωπο, πού πρό-
κειται νά χρησιμοποιήσουν σέ ἐπαγ-
γελματική ἢ ἐθελοντική ἀπασχόληση.
Ἦλα αὐτά τά μέτρα πρέπει νά λη-
φθοῦν προκειμένου ἡ Ἐκκλησία, ὡς
Σῶμα Χριστοῦ, νά μείνει πιστή στόν

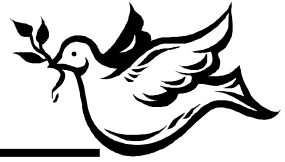
Μαζεύει πολλά καί δίνει πολλά. Ὅ-
πως πρέπει. Ὅπως λέει καί ἡ Γραφή:
«Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησι». Κι'
ὁ Μητροπολίτης, πού ὅλα τά ξέρει κα-
λά καί τά μαθαίνει, οὔτε ἴχνος ἀνα-
γνώρισης στό φιλόπτωχο παπούλη.
Γι' ἄλλους φυλάει τούς ἐπαίνους του.

- Πές το ψέματα! Ἐμεῖς, Γιάννη μου,
ἔχουμε στήν ἐνορία μας γιά ἀρμόδιο
τοῦ φιλόπτωχου ἓνα μεγαλόσχημο
Ἀρχιμανδρίτη. Ὅλη τήν ὥρα ζητάει
χρήματα γιά τό φιλόπτωχο. Μαζεύει,
μαζεύει ἀσταμάτητα. Καί δέν δίνει
τοῦ ἀγγέλου του νερό. Πότε, λέει, δέν
ἔχει τό φιλόπτωχο. Πότε δέν κρατάει
μαζί του λεφτά. Πότε ξεπορτίζει ἀπ'
τά παραπόρτια τοῦ Ἱεροῦ, ὅταν δεῖ
φτωχοὺς. Πότε τούς στέλνει στίς ἄλ-
λες ἐνορίες. Τό φιλόπτωχό μας εἶναι

Κυρίο Της διακονώντας τό λαό.

Ἐπαναλαμβάνουμε τό σκοπό αὐτῆς
τῆς Δηλώσεως: ἡ σεξουαλική κατά-
χρηση ἢ ἐκτροπή δέν μποροῦν νά βρί-
σκουν καταφύγιο μέσα στήν Ἁγία
Ἐκκλησία. Βεβαιώνουμε
ὅτι αὐτή μας ἡ Δήλωση ἀντανακλᾷ
τό κοινό μας πνεῦμα. Θά καταβά-
λουμε κάθε δυνατή προσπάθεια νά
τό ὑλοποιήσουμε μέ τήν ἐνεργοποίη-
σιν τῶν κατάλληλων μέσων, ὅσα διαθέ-
τει κάθε μιά ἀπό τίς ἐκκλησιαστικές
μας δικαιοδοσίες.

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Γεώργιος Ντόνας
Μ. Παπακωνσταντίνου 21-23
Παιανία-Ν. Ἀττικῆς Τ.Κ. 19002

ΧΑΘΗΚΕ ΤΕΛΕΙΩΣ Η «ΤΣΙΠΑ»...

κ. Διευθυντά

Νομίζω ὅτι, ἂν πρὶν ἀπὸ μιά-δυσὸ δεκαετίες, μᾶς μιλοῦσε κάποιος, προφητικά, γιὰ τὸ ξεχαρβάλωμα τῶν θεσμῶν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸ τῶν ἀξιῶν, πού θά ζούσαμε στή σημερινή ἐποχή, στὸν τόπο μας, θά τὸν θεωρούσαμε, τουλάχιστον, ὑπερβολικά ἀπαισιόδοξο. Κι ὁμως ἡ πραγματικότητα ξεπέρασε καὶ τὰ ἔσχατα ὄρια τῆς φαντασίας...!

Ποιός, γιὰ παράδειγμα, θά τολ-

μοῦσε νὰ διανοηθεῖ, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ὅτι, θά ὑπῆρχε ἐβδομη-τάρης ἱερωμένος, πού θά συζοῦσε μὲ κάποια (εἴκοσι χρόνια νεώτερή του...!), ἔχοντας χωρίσει ἀπὸ τὴν παπαδιά του, μὲ τὴν ὁποία ἀπέκτη-σε παιδιά κι ἐγγόνια; Καὶ τό τραγι-κώτερο: Ποιός θά φανταζότανε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ παπᾶς, θά δημοσιοποι-οῦσε τὴν ἀπεχθέστατη ἱστορία του στὰ τηλεοπτικά κανάλια, μὲ τὴν «ἀ-παίτηση» νὰ παραμείνει στή θέση του, γιατί ἔχει δημιουργήσει... κοι-νωνικό ἔργο; Ντρέπομαι καὶ ἀγα-νακτῶ ὡς ἀπλὸς Ὁρθόδοξος Χρι-στιανός, βλέποντας τὸ κατάντημα κάποιων κληρικῶν καὶ συγχρόνως διαπιστώνοντας ὅτι ὀρισμένοι ἔγ-

ἀφιλόπτωχο. Νὰ φανταστεῖς οὔτε Χριστοῦγεννα καὶ Πάσχα δέ δίνει βοηθήματα. Οὔτε μισὸ κιλό κρέας. Ἦθελα νᾶξερα ποῦ πᾶνε τὰ λεφτά γιὰ τοὺς φτωχοὺς. Καὶ τὸ πιὸ ἐξω-φρενικό, ξέρεις ποιό εἶναι; Ὁ Δεσπό-της ὄλο ἐπαίνους εἶναι, γιὰ τὴν ἀξιο-ζήλευτη δραστηριότητα τοῦ Ἀρχι-μανδρίτη. Εἶναι νὰ τρελλαίνεσαι.

-Δέν ξέρω τί νὰ ὑποθέσω, μωρέ Κώ-στα! Λές νᾶναι κι ὁ Δεσπότης στὸ κόλπο; Λές νὰ πηγαίνουν οἱ ἔπαινοι ἀντάμα μὲ τὰ μπαξίσια καὶ τὰ δῶρα;

Λές τὸ φιλόπτωχο νᾶναι προκάλυμ-μα τοῦ Ἀρχιμανδρίτη γιὰ προσωπικό του πλουτισμὸ; Κολαζόμαστε, ἀδερφέ. Γιατί ἂν αὐτὰ ἀληθεύουν, καὶ οἱ διά-κονοι τοῦ πτωχοῦ Ναζωραίου κερδί-ζουν ἀθέμιτα, παριστάνοντας τοὺς ὑ-πηρέτες Του, ποιά ἀπλογία μπορεῖ νᾶχουμε τὴν ἡμέρα τῆς κρίσης; Κύριε, ἐλέησέ μας.

Σκύψαμε κι ὁἱ δυὸ τὸ κεφάλι καὶ πέσαμε σὲ βαρὺ συλλογισμό.

Ὁ Νεωκόρος

κριτοι Δημοσιογράφοι παρουσίασαν τόν συγκεκριμένο ιερέα ως «*ήρωα διωκόμενο από τόν Μητροπολίτη του καί άξιο τής λαϊκής συμπαράστασης!*». Μελαγχολώ, επίσης, γιατί, όπως διαβεβαίωναν οι τηλεοπτικοί παρουσιαστές, τά μηνύματα υπέρ του ...ιερέα (μετά τό κλίμα πού στίς έκπομπές τους διαμόρφωσαν), «*έπεφταν βροχή...!*».

Μ' αυτή τή μεθοδολογία ό συγκεκριμένος παπās, δικαιούται νά τό «παίζει» θύμα καί νά ισχυρίζεται ότι, άφου υπάρχουν όμοφυλόφιλοι «μεγάλοι» ιερωμένοι, πού δέν τούς άγγίζει κανείς, άρα αυτός (ως φυσιολογικός!), πρέπει νά άποκατασταθεϊ...!

Ό ιερέας αυτός, επί πλέον, είπε ότι, ό Μητροπολίτης του τόν κάλεσε καί του πρότεινε αντί νά τόν καθαιρέσει (ως όφειλε από τούς Κανόνες τής Έκκλησίας), νά παραιτηθεϊ... άξιοπρεπώς...!

Ό κληρικός αυτός υπηρετεϊ στό Ίλιο, στή Μητρόπολη Άττικής. Μετά τήν άπομάκρυνση, από τήν Άττική, του κ. Παντελεήμονα Μπεζενίτη, γιά τά γνωστά άποτροπιαστικά σκάνδαλά του, τοποτηρητής Μητροπολίτης αυτής τής Μητρόπολης, άρα προϊστάμενος του συγκεκριμένου ιερέα, είναι ό Ήπίσκοπος... κ. Νικόλαος Χατζηνικολάου, τόν τελευταίο έναμιση, περίπου χρόνο.

Άν αυτό πού ισχυρίσθηκε ό έν λόγω ιερέας, ότι δηλαδή ό Δεσπό-

της του προσπάθησε, σε συμφωνία μαζί του, «νά τόν βγάλει λάδι» (δηλαδή, επί τής ούσίας, νά τον άθώώσει), κάτι πού ΔΕΝ διαψεύσθηκε, άγνοώντας τίς Έκκλησιαστικές διατάξεις καί τό φοβερό ήθικό σκάνδαλο, τότε, πού θά λογοδοτήσκει καί ό Μητροπολίτης;

Καί νά σκεφθεϊτε ότι, ό κ. Χατζηνικολάου, συστηματικά προβάλλεται από ύψηλόβαθμους καί μη παράγοντες, ως ό άξιος καί φωτισμένος γιά νά άνέλθει στόν πρώτο θρόνο τής Έλλαδικής Έκκλησίας, ως... διάδοχος του κ. Χριστόδουλου...!

Μετά από αυτά, διερωτώμαι: Πόσα έχουν νά δούν τά μάτια μας άκόμη; Μέχρι πού θά φθάσει ή ήθική κατάπτωση;

Μέ τιμή

Γεώργιος Ντόνας

Οικονομολόγος

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Έκκλησιαστικής Ένημέρωσης

Κωδικός 2360

Ίδιοκτήτης - Έκδότης

ό Μητροπολίτης

Άττικής καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αύλων Άττικής

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά

Ίωαννίνων 6, Μοσχάτο